

HAYIRDA YARIŞMAK*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smil'lâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ tâci ruûsinâ, kurreti a'yüniñâ ve senedinâ ve mevlânâ ve nebiyyinâ muhammedini'l-mustafâ salla'llâhu aleyhi ve selleme ve alâ cemîi enbiyâi vel-mürselîn, ve âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.

Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sahibehâ fi'n-nâr... Emmâ ba'du fekalè muhammedin SAS:¹

مَنْ اشْتَقَ إِلَى الْجَنَّةِ سَارَعَ إِلَى الْخَيْرَاتِ وَمَنْ
أَشْفَقَ مِنَ النَّارِ لَهَا عَنِ الشَّهَوَاتِ وَمَنْ تَرَقَّبَ
الْمَوْتَ هَانَتْ عَلَيْهِ اللَّذَاتُ وَمَنْ زَهَدَ فِي الدُّنْيَا
هَانَتْ عَلَيْهِ الْمُصِيبَاتُ

(هـ.ب. عن علي)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

¹ Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.370, no:10618, 10623; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.226, no:348; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.I, s.74; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXV, s.292; İbn-i Asâkir, *Ta'ziyetü'l-Müslim*, c.I, s.51, no:67; Kazvînî, *Ahbâr-ı Kazvin*, c.II, s.485; Temmâmü'r-Râzî, *el-Fevâid*, c.I, s.28, no:42; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.602, no:5886; Hz. Ali RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.1324, no:43440; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1403, no:2406; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXXXI, s.440, no:45722, 45723.

ME. 1147 (*Meni'ş tâka ile'l-cenneti sâraa ile'l-hayrât, ve men eşfaka mine'n-nâri lehâ ani'ş-şehvât, ve men terakkabe'l-mevte hânet aleyhi'l-lezzât, ve men zehede fi'd-dünyâ hânet aleyhi'l-musîbât.*) *Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.*

Çok değerli kardeşlerim! Cumanız mübarek olsun... Rabbimiz bu güzel, hayırlı, feyizli, sevaplı günün bereketinden, feyzinden cümlemizi hissedar eylesin... Ümmet-i Muhammed ve âlem-i İslâm için bugün ve bundan sonrası hayırlı olsun... Sözlerin en kıymetlisi ve en güzeli Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin kelâmıdır. Çünkü yaradandır, her şeyi bilir. Yolların en güzeli Peygamber SAS Efendimiz'in yoludur. Çünkü Allah'ın bize nümûne ve rehber olarak gönderdiği peygamberdir. Elbette her şeyi güzeldir, her sözü doğrudur. Onun için biz de zaman buldukça, siz kardeşlerimize üçer beşer, Peygamber SAS Hazretleri'nin hadis-i şeriflerinden okuyoruz. Bu okuduğumuz kitap da [*Muhtârü'l-Ehâdîsi'n-Nebeviyye*], Peygamber Efendimiz'in soyuna mensub, Haşimî ailesinden bir mübarek alimin derlemiş olduğu bir hadis kitabıdır. Buradan, bugünkü nasibimiz olan hadisi şeriflerden okuyalım:

a. Cenneti İsteyen Hayırlara Koşturur

Peygamber SAS Efendimiz, Hazret-i Ali (*RA ve Kerramallahu veche*)'nin rivayet ettiği hadisinde şöyle buyurmuş:²

² Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.370, no:10618, 10623; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.226, no:348; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.I, s.74; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXV, s.292; İbn-i Asâkir, *Ta'ziyetü'l-Müslim*, c.1₂, s.51, no:67; Kazvînî, *Ahbâr-i*

مَنْ اشْتَاكَ إِلَى الْجَنَّةِ سَارَعَ إِلَى الْخَيْرَاتِ وَمَنْ
أَشْفَقَ مِنَ النَّارِ

لَهَا عَنِ الشَّهَوَاتِ وَمَنْ تَرَقَّبَ الْمَوْتَ هَانَتْ عَلَيْهِ
الذَّاتُ وَمَنْ زَهَدَ فِي الدُّنْيَا هَانَتْ عَلَيْهِ

المُصِيبَاتُ

(هـب. عن علي)

ME. 1147 (*Men iştâka ile'l-cenneti sâraa ile'l-hayrât*) “Cennete müştak olan, cennete şevk duyan, cenneti arzulayan, isteyen kimse boş durmaz; hayırlara koşturur, yarışıracasına koşturur.”

(*Ve men eşfaka mine'n-nâr, lehâ ani'ş-şehevât,*) “Cehennemden korkan insan ise, şehvetli, nefsin arzu etmiş olduğu lezzetli şeylerden vaz geçer, onlara yönelmez.”

(*Ve men tarakkabe'l-mevte hânet aleyhi'l-lezzât,*) “Ölümün bir gün gelip kendisini bulacağını bilen, onu gören-gözleyen, ölümün varlığından haberdar olan insana da lezzetler hafif gelir. Dünyanın keyifleri, lezzetleri pek tat vermez.”

(*Ve men zehede fi'd-dünyâ hânet aleyhi'l-musîbât.*) “Kim dünya hakkında müstağni

---

Kazvin, c.II, s.485; Temmâmü'r-Râzî, *el-Fevâid*, c.I, s.28, no:42; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.602, no:5886; Hz. Ali RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.1324, no:43440; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1403, no:2406; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXXXI, s.440, no:45722, 45723.

davranacak, tok gönüllü, tok gözlü olacak bir tavırda ise; –ki, dinen makbuldür, buna zühd derler– ona da, başa gelen musibetler vız gelir, hafif gelir.”

Ne olursa olsun; nasıl olsa dünyanın kıymeti yok... Üzerinde, içinde yaşarken elbet buna benzer bazı şeyler gelecek; gelirse gelsin der.

Muhterem kardeşlerim! Özlenilecek, istenilecek, arzu edilecek, hasretinden cayır cayır yanılacak asıl elde edilmek için çırpınılacak yer, cennettir. Eğer insan cennetten başka şeyleri elde etmek için şu ömrü tüketiyorsa; gâfildir, cahildir, gözü perdelidir, kapalıdır, gerçekleri göremiyor, hayatı anlayamamış... Yazık, vah! Cennet varken insan başka şeyin peşine takılır mı, başka işin peşinden koşar mı? Cenneti kazanmak için aklını, fikrini çalıştırmaz mı; var gücüyle ona koşturmaz mı?

Seraa; Arapça'da müsâraat etmek demek ama, müşâreket ifade eden bir fiil... Yani süratle gidiyor, ama birisiyle yarışarak gidiyor. Yani iki kişi birbiriyle yarıştığı zaman, *müsâraat* derler buna... Süratle yarışmak, birisi ötekisini geçmek istercesine, Peygamber Efendimiz böyle buyuruyor: “Hayırlarda yarışırlar.” Ben daha çok yapayım, ben daha çok yapayım. Ben öne geçeyim, ben daha fazla yapayım diye yarışlı bir tarzda giderler. Neden? Cenneti anlamış, cennetin kıymetini biliyor, cennetin ne kadar değerli yer olduğunun farkında; onun için koşturuyor.

Ötekisi? O da farkında, o da onunla yarışıyor.

O da ondan daha hızlı koşturuyor. Mübarekler hayırda yarışıyorlar. Biri hayır yapıyor, ötekisi de yapıyor.

Peygamber SAS Efendimiz bir cihad bahis konusu olduğu zaman demiş ki:

“—Müslümanlar, para vereceksiniz! Düşmanla savaş yapılacak, zırh lâzım, kılıç lâzım, deve lâzım, ok lâzım!”

Bunların hepsi parayla; parasız olmuyor ki, hiç bir şey... Gideceksin, bir şey almak istediğin zaman, hemen onu yapan insan para istiyor. Bir yiyecek alacak olsan, para... Her şey para... Para lâzım demiş.

Ebû Bekr-i Sıddık RA, nesi varsa çıkarmış, vermiş. Rasûlüllah'ın has sahabesi, en kıymetli insan... Ümmetin en yüksek duygulu, en kuvvetli imanlı olanı... Rasûlüllah'a canını, malını, ailesini, her şeyini vermiş insan... Ne olacak, Resulüllah'ın işareti kâfi... Rızası nerede? Şurada... Hemen oraya her şeyini vermiş.

Hazreti Ömer; o da Rasûlüllah'ın has sahabesi... Ama her seferinde bakıyor ki, Ebû Bekr-i Sıddîk çok sevaplı işler yapıyor. Seviyor Ebû Bekr-i Sıddîk'ı ama; o para istendiği zaman demiş ki:

“—Bu sefer öyle çok vereyim ki, o kadar çok vereyim ki, Ebû Bekr-i Sıddîk'ı geçeyim! Şu mübareği geçeyim, hep benden daha fazla hayır yapıyor.” demiş.

O da düşünmüş, taşınmış, bütün mal varlığının yarısını getirmiş Rasûlüllah SAS'e teslim etmiş:

“—Buyur yâ Rasûlallah! Para istemiştin, paraya ihtiyaç var demiştin; buyur!” demiş.

Burada şunu söyleyeyim muhterem kardeşlerim:

Rasûlüllah SAS Efendimiz paraya, dünyalığa kendisi değer vermemiştir. Peygamber SAS Efendimiz’e para, mal ve mülk geldiği zaman, altınları sofranın üstüne buğday yığar gibi yığdırtırdı. “Dökün şuraya!” derdi, dökerlerdi. Gelene avuçla verirdi. “Al, sen de al, sende al!” derdi. Bittiğinde elini silkerdi. Tamam... Para biriktirmezdi Rasûlüllah Efendimiz...

Hasır üstünde yattı. Kendisine kâşâneler, köşkler, saraylar yaptırmadı.

Bir keresinde, bir güzel elbise hediye etmişler, çok güzel... Sahabeden birisi de:

“—Çok güzel yâ Rasûlallah! Bunu bana versene...” demiş.

“—Al!” demiş, çıkartmış onu da ona vermiş. Rasûlüllah Efendimiz böyle...

Birisi ganimet olarak getirilmiş olan koyun sürüsünü görmüş.

“—Aman, ne kadar güzel sürü yâ Rasûlallah!” demiş.

“—Çok mu güzel, çok mu beğendin?”

“—Evet çok beğendim. Besili hayvanlar, baksana kuyrukları nasıl sallanıyor, nasıl sıhhatli; yemişler, içmişler, otlamışlar, yağlanmışlar. Çok kıymetli bir sürü...”

“—Al öyleyse!”

“–Hepsini mi yâ Rasûlallah!”

“–Evet hepsini al!”

Hepsini birden almış. Bütün sürüyü bir insan, bir köylü, bir bedevi almış. Sevincinden uçarak, köyüne, kabilesinin olduğu yere akşamüstü bir sürüyle dehleyerek gelince; yakınları demişler ki:

“–Bu ne?”

“–Bunu bana Hazret-i Muhammed verdi. Öyle veriyor ki, fakirlikten kokmayan insanın verişiyle veriyor.” demiş.

Nasıl veriyor? Arkasından fakirlik gelecek diye korkmayan bir insanın verişiyle veriyor. Allah verir. Kendisi çıkartıp verir.

Ertesi güne mal biriktirmemiş Rasûlüllah Efendimiz. Onun için, kendisinin yanında mal yok... Olsa, kimseden bir şey istemez. İsterse, onlar sevaba girsinler diye ister. Kendisi bir bütçe yapıp da, parayı biriktirip saklamamış. Kendisi aç yatmış. Cebrâil AS kendisine geldiği zaman demiş ki:

“–Ya Rasûlallah! Allah-u Teâlâ Hazretleri sana selâm ediyor. Dilersen şu Mekke'nin dağlarını senin için altın yapacak. İster misin?”

“–İstemem yâ Cebrâil, istemem! Çok şükür halime... Bir gün tok olayım, şükredeyim; iki gün aç olayım, sabredeyim, karnıma taş bağlayayım... Muhammed'in ailesinin azığınu günü gününe yapsın Rabbimiz; istemem fazla... Çünkü çok verdi mi, zenginlerin halleri mâlûm...” diye zenginliği istememiş.

Bu yüzden, “Ordu için para lâzım!” diye

söyleyince, Hazret-i Ömer malının götürüp yarısını veriyor. Kolay değil, yarısını vermek kolay değil. Verdikten sonra da şöyle bir kenara çekilip bir derin nefes alıp soruşturmuş:

“—Acaba bu sefer Ebû Bekr-i Sıddîk ne kadar altın verdi? Ben onu geçtim mi?” diye sormuş.

Ohooo, Ebû Bekr-i Sıddîk nesi varsa vermiş. Bunun üzerine Hazret-i Ömer diyor ki:

“—Yine onun gibi yapamadım!”

Çünkü, Ebû Bekr-i Sıddîk o... Ebû Bekr-i Sıddîk'ın hali başka... Allah o mübareklerin şefaatlerine cümlemizi nail eylesin...

Onun için muhterem kardeşlerim! Nasıl onlar, Ebû Bekr-i Sıddîk, Ömerü'l-Fâruk, o sahabe-i kiram birbirleriyle yarışmışlarsa; nasıl dedelerimiz hayırlarda yarışmışlarsa; camiler, medreseler, hanlar, köprüler, imaretler, aş haneler, bîmarhaneler, hastahaneler yapmışlarsa; her taraf, iki adımda bir tarihi eser dolu... Neden? Her zengin, öldükten sonra benim sevabım devam etsin diye hayır yapmış da, onun için...

Biz tarihî eserlerin kıymetini bilmiyoruz ve önümüze geleni yıkıyoruz.

“—Aaa, bu ne ya?”

“—Bu da bir tarihi eser...”

“—Yık! Yolu yapalım, buradan geçsin gitsin!”

Cami yıkmışız, medrese yıkmışız, Hele hele medreselere büyük düşmanlık edilmiş, yıkılmış. Zahidü'l-Kevserî Hazretleri var; Arap aleminde

şöhret kazanmış, çok büyük alimlerimizden...
“Onun köyüne gidelim, ziyaret edelim mübareği!” dedik. Düzce’de, kalktık gittik. Bizim yolumuzun yolcusu, bizim tarikatımızdan, meşayıhtan, halifelerden birisi...

Dediler ki:

“—İşte, onun camisi şurası!”

Büyük alim, kitaplar yazmış Arapça... Bütün Arap alemi biliyor, tanıyor. Bugün yaşayan o büyük alimlerin hepsi biliyorlar. Abdulfettah Ebû Gudde filân talebesi olmuş, hayran hepsi ona... Baktım bir camii var... Yağmur yağıyordu, arkasında, son cemaat yerinde biz ikinci namazını kıldık. Dediler ki:

“—Zâhidü’l-Kevserî’nin bu caminin etrafında medresesi var idi... Kırk elli sene önce yâni, medresesi var idi.”

Eee, şimdi nerede? Şimdi yerinde yeller esiyor, yok...

Filânca şehre gidiyorum. İşte bu cami, bu caminin yanında da böyle medreseler vardı ama, yıkıldı. Eee, cami ilimsiz olur mu? Cami ilimle beraber yürümüş.

Peygamber SAS Efendimiz sahabesiyle sabahlamışlar camide bazen... Muhabbetin tatlılığından, sohbetin güzelliğinde vaktin nasıl geçtiğini anlayamamışlar. Sabahlara kadar orada, Peygamber Efendimiz’in mescidinde sabahladıkları olurmuş. Dört yüz elli kişi birikirmiş orada... Peygamber Efendimiz’in ilmini öğrenmek için... Kimisi Kur’an okutmuş,

kimisi fıkıh, kimisi tefsir, kimisi hadis üzerinde, harıl harıl bir çalışma olurmuş.

Cami demek ilim merkezi demek, ilim demek, irfan demek... Müslüman demek, alim demek... Müslümanın ilmini alırsan, tatsız-tuzsuz yavan bir şey kalır. Müslüman ilimde ilerledikçe, kâmil insan olur, yüksek insan olur.

Camiyi medreseden ayırırsan, sadece ibadet et, tamam. Namazı kıl;

“—*Allàhu ekber, Allàhu ekber, Allàhu ekber, Allàhu ekber!*”

Kalk evine git! Eee? Ben bu namazı evde de kılardım. Evde de ezan okurdum. Bu caminin vazifesi ne?

Bu caminin vazifesi müslümanları öğretmek, yetiştirmek...

Müslümanlar dini öğrenecekler, birbirlerine öğretecekler. Gençler yetişecek, kadınlar yetişecek, cahiller yetişecek, herkes birbirinden ilim öğrenecek, irfan öğrenecek, hayırlı şeyler olacak. İşte böyle camiler, medreseler, her şeyleri yapmış dedelerimiz... Onların ömürleri gelmiş geçmiş, sıra bize gelmiş. Bakalım biz, bizden sonra arkamızda bize sevap gelmesine sebep olacak hangi hayırlı işleri yapacağız? Kim parasına kıyar da bu işleri yapar?

(*Men iştâka ile'l-cenneh*) “Kim cennete müştak olursa, cenneti arzu ederse; (*sâraa ile'l-hayrât*) hayırlara koşturur.”

Ama cennetten haberi olmayan, cennetin kıymetini bilmeyen insanlar onun peşinden koşmayabilirler. Onlar dünyalık şeylerin

peşinde koşarlar, koşarlar; bir gün de melekü'l-mevt başına dikilir:

“—Ver bakalım emâneti, zamanı geldi!” der.

“—Efendim, şu hayrı yapacaktım, bu hayrı yapacaktım; bana biraz daha mühlet ver! İnsan önceden bir telgraf çekmez mi, haberdar etmez mi; böyle ansızın mı gelinir? Bak, hiç de hazırlık yapamadım.” filân der.

Bizim mahallede bir güzel manzaralı köşk gösterdiler ki, dört tane, beş tane evin yerini almış; tepenin üstünde, Sapanca Gölü'ne nazır, kartpostal manzarası gibi şahane manzaralı bir yer... Köşk de iki üç katlı, kanatlı, kuyruklu, Osmanlı kalyonu gibi orada öyle duruyor. Şahane bir şey... Garajı var, alt katı var, orta katı var, üst katı var...

Dediler ki:

“—Bunun sahibi bir zengin madenci idi, maden ocağı işletirdi. Öldü, bir karısına kaldı şimdi burası...”

“—Ama, hayır yapamadı hocam, hayır yapamadı.” dedi oradan birisi... “Bir keresinde bizim mahallenin camisi için para istedim. Tamam tamam, vereceğim vereceğim dedi, vermedi.” dedi.

“—Bana bak, bilmem ne efendi!” demiş, adını söylemiş. Ben burada adını söylemiyorum. “Bak, hepimiz ölüyoruz. Sen de bir gün ölür gidersin!”

“—Beni ölümle korkutma!” demiş.

“—Hastalanırsın, ölürsün, hayır yapamazsın; fırsat varken yap!”

“—Beni ölümlle korkutma, yapacağım yapacağım...” demiş.

“Ertesi gün duydum, adam hastaneye düşmüş. Üzüldüm, pişman oldum. ‘Tüh, şimdi benden bilecek!’ diye... Yâni, ‘Ben öyle söyledim, bu sefer adam benden bilecek!’ diye mahcub oldum, özür dilemek için, geçmiş olsun demeğe gittim. Beni görünce ağlamaya başladı o zengin adam...” diyor.

Niye ağlar yâhu? Sırtı kale gibi sağlam adam ağlar mı? Ölüm geldi mi, hayat bitti mi zenginlik kalmaz. İnsan o ölüm meleğinin karşısında zebun oldu mu, karıncadan aciz olur. Başlamış böyle hüngür hüngür ağlamaya...

“—Yâhu, sen bana dedin de yapmadım; hele bir iyi olayım yapacağım!” filân demiş.

“Ben de artık acıdım, teselli ettim: ‘—Yâhu meraklanma, bu hastalıktan sen kurtulursun inşaallah!’ dedim.

Biraz ağladı, duygulandı. Ondan sonra hastaneden çıktı. Ben de sevindim çıktığına... Fakat, çıktığında bir daha gittim hayır yapması için, yine yapmadı.” diyor.

İyileşince yine yapmamış. Hastaneye düşünce yapıyor, yapacak; yapmıyor. Cek, cak, yapacak, olacak... İnşaallah, maşaallah... Yapamamış, yapamamış... Yâni bu oyuncak değil ki... Ondan sonra, bir keresinde de Azrail hakikaten gelmiş, almış canını gitmiş.

“—Hiç hayır yapamadı hocam!” diyor.

Allah hayır yaptırmamış, işin özeti o... Demek ki, parası helâl değildi. Herhalde işçilere parasını tam vermedi, herhalde bir takım hileler yaptı, Allah ona hayır yaptırmamış. Çünkü hayır yaptırsaydı, kâr edecekti. Yaptırmamış ki, kâr etmemiş, ahirete zararlı gitmiş. Cennetin kıymetini bilememiş, cenneti kazanacak işi yapamamış.

b. Cennetin Nimetleri

Şimdi bak, şu Avustralya'nın Sydney şehri var, Melbourne var, tatlı yerleri var... Sana deseler ki:

“—Bu Avustralya'dan sana deniz kenarından bin dönüm yer vereceğim!”

“—Yâhu alay mı ediyorsun?” filan der insan... “Kim veriyor? Kim kaybetmiş de kim alıyor?” filân der.

“—Vereceğim yâhu! Hakîkaten şunu şöyle yap, vereceğim... Şunu şöyle şöyle yaparsan, üç sene sonra sana şurasını vereceğim. İşte, şunları yapmak şartıyla... Altına bir imza, al işte... Al sana senet de veriyorum.” dese, insan ne yapar?

“—Üç sene sonra, filânca sahilde şu kadar gölü olan, şu kadar ormanı olan, bu kadar korusu olan, bu kadar çiftliği olan, şu kadar zenginliği olan yeri verecekler.” diye üç sene çalışır.

E, Allah da bize cenneti anlatıyor, köşklerini anlatıyor, nimetlerini anlatıyor. Bildirmiş önceden, peygamberler göndermiş, kitaplar

göndermiş; anlata anlata bitiremiyoruz. Cennet Allah'ın rahmetinin diyarı, rahmetinin yurdu... Allah'ın sevdiği kullarına mükâfatı, ikrâmı...

Sen bir kimseye mükâfat verecek olsan, cebinden çıkartırsın, elin titreye titreye on mark verirsin. Zengin bir insan çıkarttığı zaman bin mark verir. Çok çok zengin bir insan çıkarttığı zaman, büyük bir yer bağışlar. Bu kâinatın sahibi Allah-u Teâlâ Hazretleri, cennetin en aşağı derecesindeki bir insana, bu yeryüzü ve bu gökler kadar yer verecek ve bunların misli kadar yer verecek! Yedi kat semâvat ve yeryüzü kadar yer verecek, cennete en son giren insana, derecesi en aşağıda olan insana... Allah-u Teâlâ Hazretleri cömertlerin cömerdi...

Orada neler var? Hizmetçiler var, kadın hizmetçi, erkek hizmetçi, gözleri bilmem şöyle tarif edilen, böyle tarif edilen o hüriler var... Hürilerden bir tanesini rüyada görmüş, şöyle bir cemalini göstermiş Allah birisine... Adamın aklı başında gitmiş, dünyayı görmemeğe başlamış. O hûri kızı ona demiş ki:

“—Bana ne zaman geleceksin? Hasret kaldım sana!” demiş.

Adamın dünyaya bakacak hali kalmamış, dünyayı dönüp bakası kalmamış. Ondan sonra şehid olmaya can atmış, şehid olmuş. Cennete gitmiş.

Yani eğer, hûri kızlarından bir tanesi parmağının ucunu şu dünya ehline gösterseydi, semaları, yerleri aydınlatırdı. karanlık yer kalmazdı. Öyle imkânlar, öyle nimetler...

Cennet nimetleri hakkında buyrulmuş ki:³

إِنَّ فِي الْجَنَّةِ مَا لَا عَيْنٌ رَأَتْ وَلَا أُذُنٌ سَمِعَتْ وَلَا
خَطَرَ عَلَى

(قَلْبِ بَشَرٍ م. حم. طب. ك. عن سهل بن سعد)

(*Inne fi'l-cenneti mâ lâ aynün reet, ve lâ üzünün semiat, ve lâ hatara alâ kalbi beşerin*)
“Muhakkak ki cennette, hiç bir gözün görmediği, hiç bir kulağın işitmediği ve hiç bir kimsenin

---

³ Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2175, no:2825; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.334, no:22877; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.448, no:3549; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VI, s.122, no:5706; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XIII, s.431, no:7520; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.VII, s.30, no:33973; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.354, no:6919; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.170, no:463; Sehl ibn-i Sa'd RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.462, no:9958; Ebû Hüreyre RA'dan.

Lafız farkıyla: Buhârî, *Sahîh*, c.III, s.1185, no:3072; Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2174, no:2824; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.313, no:8128; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.91, no:369; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.428, no:2819; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.VII, s.30, no:33974; Abdü'r-Rezzak, *Musanef*, c.XI, s.416, no:20874; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.346, no:382; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.317, no:11085; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.I, s.119, no:36; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.I, s.93, no:135; Hamîdî, *Müsned*, c.II, s.480, no:1133; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.200, no:394; Ebû Hüreyre RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.184, no:11439; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.224, no:738; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.II, s.262; Heysemî, *Müsnedü'l-Hâris*, c.I, s.170, no:27; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.526, no:39241; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.IX, s.115, no:8030.

hatır ve hayaline dahi gelmemiş olan nimetler vardır.”

E, bunları almak istemez misin? Herkes ister ama, ya Allah'ın vaadine inanmıyor... Allah kandırıyor mu? Hâşâ sümme hâşâ... Allah kandırır mı, vaadi hak değil mi, vaad ettiği zaman vermez mi? Amenna ve saddaknâ, verir.

“—O zaman, ben iyi kul olayım!” diyeceksin, çalışacaksın, cennet için koşturacaksın. Canını isterlerse, canını vereceksin. Bu kadar basit... Can zaten senin değil ki, can emanet... Atsan atamazsın, satsan satamazsın. Canı sana Allah vermiş. Bu burada biraz dursun, sen buna iyi bak demiş. Sen emanetçisin. Yeri geldiği zaman, canım feda olsun diyeceksin.

Canım fedâ olsun senin yoluna, Adı güzel, kendi güzel Muhammed!

Şefaât eyle bu kemter kuluna, Adı güzel kendi güzel Muhammed!

Ne güzel söylemişler ve lafta da kalmamışlar, vermişler canlarını da... Dedelerimiz canlarını vermiş mi, vermemiş mi? Vermişler. Allah şefaâtlerine erdirsin... Şehid olmuşlar, gazi olmuşlar,

Savaşta ölmedikleri zaman üzölmüşler; “Niye ölemiyoruz yâhu? Savaşa giriyorum giriyorum, ölemedim.” diye. Halid ibn-i Velid İslâm komutanlarının büyüklerinden, diyor ki:⁴

لَقَدْ شَهِدْتُ مِائَةَ زَحْفٍ وَمَا فِي بَدَنِي مَوْضِعُ شِبْرٍ

⁴ İbn-i Esir, *Üsdü'l-Gâbe*, c.1, s.313; İbn-i Abdilber, *el-İstîâb*, c.1, s.127.

إِلَّا وَفِيهِ ضَرْبَةٌ سَيْفٍ أَوْ طَعْنَةٌ رُمْحٍ أَوْ رُمِيَّةٌ سَهْمٍ
ثُمَّ هَا أَنَا أَمُوتُ عَلَى فِرَاشِي

كَمَا يَمُوتُ الْعَيْرُ فَلَا نَامَتْ أَعْيُنُ الْجَبَنَاءِ

(*Lekad şehidtü miete zahfin*) “Yüz tane savaşa girdim.” diyor. Kolay değil...

(*Ve mâ fî bedenî mevdıu şibrin illâ ve fîhi darbetü seyfin, ev ta’netü rumhin, ev rumyetü sehmin*) “Şu vücudumda bir kılıç darbesi, bir ok veya bir mızrak yarası olmayan bir karış yer bulamazsın!” diyor.

Her tarafı yaralanmış. Savaşlar oyuncak değil, can pazarı... Vuruyorsun, kırıyorsun, yaralıyorsun, yaralanıyorsun filân. Yüz tane savaşa girdim diyor.

(*Ve hâ ene emûtü alâ firâşî!*) “İşte görün, şimdi yatağımda ölüyorum!” diyor.

(*Felâ nâmet a’yünü’l-cübenâe!*) Korkakların gözleri açılsın, uyumasınlar!” demiş.

“—Neden şehid olamadım?” diye üzüntüsünden sızlanıyor.

Bizimkiler şehid olamadığı zaman üzölmüşler. Çünkü can Allah’ın... Çünkü, öldükten sonra dosdoğru cennete gidecek. Çünkü şehidin kanı yere damlarken, ilk damlası yere damladığı anda derhal cennete gidecek. Allah makamını gösterecek, derhal cennetine gidecek. İstemez mi insan; ister.

Büyüklerden bir tanesini [İskilipli Atıf Hoca]

hapse atmışlar, ertesi gün asacaklar. O da bir sürü müdâfaanâme hazırlamış; “Haklıyım, işte kanun, işte nizam, işte usül, işte erkân...” diye uzun uzun yazmış. Geceleyin rüyada Peygamber SAS Efendimiz’i görmüş. Demiş ki, Rasûlüllah Efendimiz.:

“—Bize gelmeyi istemiyor musun? Ne bu böyle müdafa hazırlıkları filân?” demiş.

Ertesi sabah kalkmış, müdâfaanâmesini cart cart yırtmış, ufalamış, atmış bir kenara... Neden? Rüyada Rasûlüllah Efendimiz’i gördü. “Bize gelmek istemiyor musun? Ne bu böyle kaytarmaya çalışman?” gibilerden deyince, ölüm gözüne görünmedi.

Onun için cenneti, Allah-u Teala Hazretleri Kur’an-ı Kerim’de çok anlatıyor. Kur’an okusak anlayacağız biraz... Öyle sûreler var ki, sabahtan akşama okusan, cennetin güzelliklerini anlatıyor. Öyle hadis-i şerifler var ki, bir hadis-i şerifi okusam, cemaat bayılır; cennetin güzelliklerini anlatıyor. İnsan bilecek ki, fedakârlık yapabilsin.

Hani ne derler:

“—Kaz gelen yerden tavuk esirgenmez!”

Çünkü daha fazlası gelecek. İnsanoğlu böyle biraz menfaatperest işte... Keşke menfaat kaygusu olmadan, sırf böyle vefâlı ve sâdık bir kul olarak yapabilesek. Yâni, “Ben böyle bir karşılık beklediğimden değil de, Rabbimi sevdiğimden güzel kulluk ediyorum; her şeyim ona feda olsun!” diyebilesek...

Râbia'yı Adeviyye kadın ama, ne biçim kadın, ne kahraman bir kadın... Allah şefaatine erdirsin... Demiş ki:

“—Yâ Rabbi, ben sana eğer cennet için ibadet ediyorsam, sen beni cennetine ebediyyen koyma! Eğer ben cehennemden korkuyorum diye sana ibadet ediyorsam, beni cehennemin içine at, cayır cayır yak! Ben bunlar için yapmıyorum. Eğer ben, sırf seni sevdiğimden sana ibadet ediyorsam, o zaman beni sevdiğime kavuştur!” diyor.

Ne arif kadınlar var... Ne kahraman insanlar gelmiş geçmiş... Canlarını feda etmeye gelmişler. Helalleşmişler, kefenlerini yıkamışlar, sarık diye başlarına sarmışlar, kaybolmasın, bir yerde düşmesin diye başlarına sarık diye sarmışlar. “Allah Allah! Allah Allah!” diye yürümüşler gitmişler silahların üzerine... Bir gül bahçesine girercesine, gülistana gidercesine...

İman böyle yaptırır. İman sahtekârlıkla yürümez. Allah kulun imanını mutlaka sınar, tecrübe eder. Yani, Allah'ı kandırmak mümkün değildir. Mutlaka insanın, ihlâsını, temizliğini, paklığını göstermesi lâzım kalbinin...

“—Benim kalbim temiz!”

Deterjanla mı yıkadın? Üç defa mı yıkadın, beş defa mı yıkadın? Şartladın mı, şartlamadın mı? Temizliği nereden belli?

“—Namaz kılar mısınız?”

“—Kılmam.”

Demek ki temiz değilmiş, Allah'ın emrettiği bir namaz kılma işini beceremiyorsun.

“–Zekat verir misin?”

“–Hık mık, vereceğim de, vermedim de, şöyle de, böyle de, yarısını verdim de, öbür yarısını...”

Olmaz! Allah sana veriyor malı, kırkta birini verirken elin titriyor. Kırkta birini vereceksin, otuz dokuz tanesi sana kalacak mübarek, ne telaş edip duruyorsun? Kırkta bir... Zekâtın parada nisbeti kırkta bir... Onu verirken eli ayağı titriyor adamın... Vermemek için bin bir türlü hile yapıyor, kaytarıyor. Candan ver!

Zekât, vereceğin hayrın asgarî çizgisidir; kırkta beş de verebilirsin. Ne olur yani, daha fazla versen? Daha çok sevab kazanırsın. İşte bunları mü'minler yapar. Ancak yani cennete müştak olanlar bu işleri yapabilir. Müştak olmayanlar kaytarır. Allah bize hakîki iman nasib etsin...

c. Cehennemden Korkan Günahlardan Uzak Durur

وَمَنْ أَشْفَقَ مِنَ النَّارِ لَهَا عَنِ الشَّهَوَاتِ

(*Ve men eşfaka mine'n-nâri lehâ ani'ş-şehvât*)

“Kim cehennemden korkarsa, o zaman zevkli, safalı işlerden, keyifli, nefsin hoşuna giden işlerden uzak durur.”

“–Şurada çalgı var, burada eğlence var... Burada Ortaşark'ın en büyük oryantalist

dansözü gelecek, dans edecek; şöyle keyif var, böyle safa var... Biletleri şu kadar bin lira ama, ben sana bedava veririm. Gel seninle bir masa turalım, felekten bir gece çalalım!”

“—Sen felekten bir gece çalmıyorsun, sen kendine cehennemde yer hazırlıyorsun!”

Cehennemin kötülüğünü bilen günahlardan uzak durur, günahlar ona tatlı gelmez.

Allah razı olsun analarımızdan, babalarımızdan; bizleri salih, iman ve imanın zevkini alacak bir şekilde yetiştirmişler. Bir gazinoda bir çalgı sesi duysak, benim midem bulanıyor, sevemiyorum. Millet oraya nasıl gidiyor, nasıl orada vakit geçiriyor? Benim ruhuma bir kasvet çöküyor. Neden? Cehennem var... Herkes bilir keyif yapmasını, eğlenmesini, keyfince yaşamasını, nefesine uygun olarak yaşamasını...

İslâm, nefse biraz mani olmak, nefsin arzuların engellemek yoludur. Sıkacaksın kendini, Allah rızası için fedâkârlık yapacaksın. Haramlara karşı direneceksin, günahlara gitmeyeceksin.

“—Ama içim çok istiyor.”

İşte içinden şeytan istettiriyor, nefis istettiriyor; yapmayacaksın!

“—Alışmışım bir kere, bırakamıyorum.”

Yazıklar olsun bizim müslümanlığımıza, Allah rızası için bir basit şeyi bırakamıyoruz! Bir sigarayı bırakamıyoruz. Yâhu zararlı, ciğerini duman dolduruyor, içme bunu!

“—Hocam, zaten haram değilmiş. Peygamber Efendimiz'den bu hususta hadis yok, Kur'an-ı

Kerim'den ayet yok; onun için haram değilmiş. Nihayet alimler mekruh diyorlar. Müsaade et de, şöyle kapının arka tarafında içeyim!”.

Yâhu kendine zararı var! Yâni, bir babayığitliğini görelim bakalım, Allah rızası için sigaradan bile vazgeçemiyorsun. Küçük, şu kadarcık sigara seni tuşa getiriyor, yeniyor. Küt aşağıya... Koca pehlivan adam, bir doksan boyunda adam yenilmiş, sırtı minderde... Üstünde kim var? Arıyorsun bakıyorsun kim yenmiş bunu? Sigara yenmiş. Parmak kadar sigara, bir doksan boyundaki adamı yeniyor. Nasıl yeniyor? Vaz geçemiyor. İçme diyorsun; zararlı olduğunu biliyor, nefesi tıkanıyor ama içiyor.

Yâni biraz cehenneme götürecek şeylerden vazgeçebilmesini; şehvetli, arzulu şeylerden uzak durmasını bileceğiz.

d. Ölümü Gören Hayattan Zevk Almaz

وَمَنْ تَرَقَّبَ الْمَوْتَ هَانَتْ عَلَيْهِ اللَّذَاتُ

(*Ve men tarakkabe'l-mevte hanet aleyhi'l-lezzât*) “Ölümü gören, lezzetlerden zevk alamaz.”

“—Etrafımızda ölüm var mı?”

“—Var...”

“—Burada mezarlık var mı?”

“—Var...”

“—Yakınlarımızdan, gençlerden, yaşlılardan, çocuklardan bazı kimseler, vadesi yetince aramızdan ayrılıp gidiyor mu?”

“–Gidiyor.”

“–Bize de gelebilir mi sıra?” “–Gelebilir.”

“–Ne zaman gelir?” “–Ne bileyim hocam...”

“–Bugün de gelir, bir saat sonra da gelir, bir gün sonra da gelir, bir ay sonra da gelir, bir sene sonra da gelir... Dedesi durur, torun ölür. Hastanın başındaki refakatçi ölür, hasta sağ salim sabaha çıkar. Allah'ın işi belli olmaz, ölüm herkesin başında...”

“–Aman o zaman ben böyle lezzetli şeylere pek dalmayayım, biraz ilim öğreneyim, biraz Allah'ın sevdiği işleri yapayım! Cenneti kazanmaya bakayım, cehennemden korunmaya çalışayım!” filan diye, insan o zaman bu lezzetleri küçümsemeğe başlar.

e. Dünyadan Yüz Çevirene Musibetler Hafif Gelir

وَمَنْ زَهَدَ فِي الدُّنْيَا هَانَتْ عَلَيْهِ الْمُصِيبَاتُ

(*Ve men zehede fi'd-dünyâ hânet aleyhi'l-musîbât.*) “Kim bu dünyadan yüz çevirirse, kim dünya hakkında müstağni davranacak, tok gönüllü, tok gözlü olacak bir tavırda ise, ona da başa gelen musibetler vız gelir, hafif gelir.”

Bizim dinimizde dünya, bir aldatıcı imtihan unsuru olarak çıkıyor. Dünya nedir? Bu köşkler, bu evler, bu paralar, bu pullar, bu imkânlar birer imtihandır. Bunlar, insanları aldatıyor. İnsanlar birbirlerini bunun için öldürüyor. Katillikler, hırsızlıklar dünya hırsından oluyor.

Adam'ın biri koskocaman bir mahalle kurdu. İstanbul'un dışında... Yüksek yüksek apartmanlar, yerleştirdi oraya, kocaman bir mahalle kurdu. Çok zengin bir adamdı, fakat nasıl öldü? Çocuğu öldürdü. Neden öldürdü? Paraların daha çabuk eline geçmesi için... "Babam mani oluyor, bu paraların hepsini tam yememe... Şunu öldüreyim, miras olarak paraların hepsi bana daha çabuk gelsin!" diye, babasını öldürdü oğlu... O mahallelerin milyonları cazibeli geldiği için...

İnsanoğlu işte bu dünyadaki bütün hataları, bu dünya sevgisinden yapıyor. Düşünün; aramızdaki çekişmeler, çatışmalar, münakaşalar, sıkıntılar ve saireler... Ekseriyeti dünya metainden, menfaatinden dolayıdır. İşte bu sıkıntılara ve risklere karşı müslüman, dünya menfaatlerine metelik vermeyerek kendisini korur. Dünya senin olsun, Allah helalinden versin...

Bak, Peygamber Efendimiz ne demiş Cebrâil AS'a:

"—Yâ Muhammed! Sana istersen Mekke'nin dağlarını altın yapayım!" diye Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin teklifini getirdiği zaman;

"—Ben istemem!" demiş.

Yâni isteseydi Hazret-i Süleyman AS gibi aynı zamanda sarayları, orduları olan bir peygamber olabilir miydi Peygamber Efendimiz? Olurdu. O ne isterse, Allah ona onu nasib ederdi. Fakat, Peygamber Efendimiz dünyaya metelik vermedi.

Hazret-i Ömer, bir gün Peygamber Efendimiz'in yanına geldi. O da uyandı kalktı ki, alnına, yüzüne, böyle eline, üzerinde yattığı hasırın izleri çıkmış. Hasır üstünde yatıyordu, bir yumuşak minderi yoktu.

Bir keresinde içine yumuşak lifler konulmuş güzel bir yatak getirdi zengin bir kadın... Hazırlamış deriden bir yatak, getirdi, Peygamber Efendimiz'e verdi. Yani olmadığından değil kardeşlerim, o noktaya dikkatinizi çekmek istiyorum. Yokluktan değil Peygamber Efendimizin yaptığı! Yatağı getirdiler, bir gece yattı üstünde... Yumuşacık bir yatak... Hani bizim şimdi yataklarımız var ya; şöyle o tarafa dönüyorsun içine batıyorsun, bu tarafa dönüyorsun, içine batıyorsun... Oh, rahat... Yastıklar kuş tüyü... Onlar gibi olmasa bile rahat bir yatak...

Yattı Peygamber Efendimiz, yatak rahat olduğu için o gece teheccüd namazına kalkamadı. Ertesi gün dedi ki:

“—Bu yatağı alın, götürün!”

Neden? Rahat yatak, hediye gelmiş; teheccüd namazına kaldırtmadı, rahat uyuttu. Sert bir tahta üzerinde yatsa, uyanacaktı. Ama o gece, o rahattan derin bir uykuya daldığından, kim bilir yorgundu belki... Gündüz Arabistan'ın zaten havası sıcak oluyor... O gece kalkamayınca, “Bu yatağı kaldırın, götürün!” dedi.

O paraların birazını ayırsaydı, azcığını ayırsaydı, yani herkese verdiği bir avuç kadar, kendisine de bir avuç ayırsaydı Peygamber Efendimiz; kimseye muhtaç olmadan ne evler yapardı.

Şimdi Suudlular Cidde’de bir saray yaptırıyor; otomobille beş dakika duvarı boyunca gidiyorsun, hududunu bitiremiyorsun. Yüksek duvarlar böyle, içerisinde de ne olduğunu görmüyorsun.

Medine-i Münevvere ovasını seyredecek kral hazretleri, o raya bir saray yaptırdı. Şehrin içinde bir saray, Riyad’da bir saray, Tâif’te bir saray... Belki bir kaç tane saray... Yaptıramaz mıydı Peygamber Efendimiz? Yaptırırdı. Ama dünyaya önem vermedi, ahirete önem verdi. Eline geleni hemen harcadı.

Onun için, biz de asıl yurdumuzun, yerimizin ahiret olduğunu bilelim, ahirete hazırlanalım! Bu dünyada başımıza gelen musibetlerin imtihan olduğunu bilelim. Onları Allah bize imtihan için gönderiyor bu musibetleri, bu belâları... Bunlara sabredip ecrimizi kazanalım, sabır imtihanımızı başarıyla tamamlayalım! Lezzetlere, keyiflere aldanıp da, ahireti unutmayalım!

Allah bizi bu dünyaya, kendisine güzel kulluk edelim diye göndermişken, biz bu dünyaya girip de bu dünyanın keyiflerine zevklerine takılır, geliş sebebimizi unutursak, Allah’a kulluğu unutursak, sonra Rabbimizin huzuruna ne yüzle çıkacağız?

Şöyle bir çocuk düşünün, babası diyor ki:

“—Al şu parayı evladım? Git bakkaldan bir paket halis tereyağı al, bir tane ekmek al! Bir paket çay al, ondan sonra bir kilo şeker al! Kahvaltı yapacağız, hemen çar çabuk gel! Bak, işe geç kalıyorum!” diyor.

Çocuk bakkala giderken yolda arkadaşlarını görüyor, bisiklete biniyorlar. “Arkasına binsene, önüne binsene! Haydi şuraya gidelim!” derken, oynuyorlar. Ondan sonra futbol var, top var... “Haydi biraz oynayalım!” filân... Baba orada bekliyor.

“—Allah Allah, bizim çocuk nerede kaldı yâhu?”

Çocuk bisiklete biniyor, top oynuyor, oyun oynuyor. Baba tabii, yollara düşer nihayet... Bir yerde görse ne yapar? Kulağından yapışır çocuğun, getirir eve.

“—Ben seni niye gönderdim? Yâhu ben, seni nereye gönderdim?”

Kulağını böyle büker, çocuk da başını böyle kaldırır, kulağım çok acımasın diye o böyle kıvrıldıkça...

“—Ben seni oyun oynamağa mı gönderdim?”

“—Hayır baba...”

“—Sen niye oyun peşine düştün?” demez mi?

Şimdi bu benzetmeden, sen ahiretteki durumu anlayıver: Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi buraya kendisine ibadet etmeye göndermişken, biz ibadeti unutup da eğlenceye, oyuna dalarsak, Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi cezalandırır mı, cezalandırmaz mı? Sözünü dinlemeyenleri cezalandırır. Kendisine mutî olanları, kendi yolunda yürüyenleri mükâfatlandırır. Evet, eğri yolda gidenleri, cezalandıracak.

Allah-u Teâlâ Hazretleri şu dünya hayatında doğru gidip, Peygamber Efendimiz’in gösterdiği yolda yürüyüp, Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin razı

olacağı işleri yapıp; ömrümüzü güzel, hayırlı işlerle geçirip, iman-ı kâmil ile ahirete göçüp, Rabbimizin huzuruna, sevdiği, razı olduğu bir kul olarak varmayı nasib eylesin...

Gafletle, cahillikle ömür geçirip, ömrümüzü heba edip; suçlarla, günahlarla doldurup, kendi huzuruna yüzü kara, suçlu, mücrim olarak gitmekten cümlemizi korusun... Peygamber Efendimiz'in şefâatine nail eylesin... Ahirette Peygamber SAS Efendimiz'e komşu eylesin... Cennetiyle cemâliyle cümlelerinizi, cümlemizi müşerref eylesin...

Bi-hürmeti esrârı sûreti'l-fâtihah!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

Coburg Camii - Nisan 1988

Melbourne / AVUSTRALYA

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü